

Tuurtje Tiestje

Dries Gilliaert

Illustrator
Wieke Drossaert

inkijkexemplaar

Tuurtje Tiestje

Dries Gilliaert

Illustrator
Mieke Drossaert

Tuurtje Tiestje

Eerste druk 2024

Copyright tekst © Dries Gilliaert

Copyright illustraties © Mieke Drossaert

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio | ProBeeld

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-09-1 | NUR 270

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voorwoord

Dat autisme meerdere vormen kent, is bij weinigen bekend. De grote mensenwereld stopt het in een hokje. Opmerkelijk dat juist Tuurtje heel veel hokjes heeft om het overzicht te bewaren. Een voorbeeld dat de grote mensen tot zich mogen nemen.

De gekaderde hokjes van Tuurtje zijn een puzzel die elke dag beweegt en verandert. Hoe fijn dat juist Mieke het kleurrijke van deze bewegingen zo treffend weet te verbeelden.

Elke vorm van autisme is uniek en elk mens is uniek, aldus Tuurtje. Of mag ik zeggen Dries. Tuurtje is Dries en omgekeerd. Als we allemaal een vleugje Tuurtje Tiestje toelaten in ons leven, ziet deze er veel vrolijker en beweeglijker uit.

Liefs

Inanna (van den Berg)

Hé, hallo! Ik ben Tuurtje Tiestje. Ik vertel jou, ja, jij daar, het verhaal van een mensenkind.

Een mensenkind?

Ja, iemand zoals jij en ik. Nou ja, ik ben dan wel geen mensenkind, maar ben er ooit ook wel eentje geweest – een kind. Men noemde mij een kind met vreemde trekjes. Ik wist niet eens wat ze ermee bedoelden. Vergeet vooral niet dat iedereen anders is. Zoals veel speciale gevalletjes, ben ik hier beland uit de buik van mama. ‘Een keizersnede,’ noemde mam het. Het was dus niet, zoals menig verhalenverteller je soms probeert wijs te maken, uit een bloemkool. Of uitgeleverd door de ooievaar. Hoe het dan wel precies in zijn werk gaat, of bij mij werkelijk is gegaan, dat is voor een andere vertelling; ik verwijs je graag naar dat andere boek.

Ik ben even de draad kwijt.

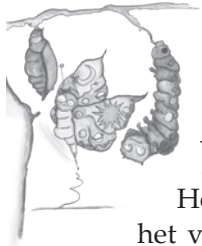
Die is zoek.

Iets wat zo vaak gebeurt bij mij. Want mijn hersendraadjes maken me soms knettergek.

Soms?

Heel vaak.

Laat ons beginnen bij het begin ...

De regendruppels petsten op de stenen. Het was net alsof er fijne vingertoppen op het vensterraam tikten. De zon doorprikte de enorme mist die er heerste. In mijn hoofd zou het ook heel vaak mistig zijn. Daarna. Na mijn geboorte. Een rustig en stil jongetje kwam ter wereld. Te stil misschien wel. Ze moesten het 'raad'-spelletje spelen. Raden of ik wel degelijk ademde en dus ook leefde.

Ik kreeg al gauw de melkfles onder ogen en tegen mijn lippen gedrukt. Iedereen die zich op dat moment vlak bij mij bevond, kwam onder de melkvlekken te zitten. Ik spuugde de melk keer op keer uit. Het drankje dat kinderen moet helpen met het verkrijgen van stevige botten en beenderen.

De regenboogkleuren gaven een fonkelende lichtgloed aan de hemel. Hij was anders dan andere. Speciaal. Uniek. Zoals jij en ik.

Ik kreeg dan toch de stevige botten en beenderen die ik nodig had. Niemand mocht naar mij kijken als de wrat op hun dikke teen. Dat was echt gemeen. Het kon je slecht doen voelen. Op een warme zomerdag bewoog klein Tuurtje zijn armen alsof hij ze in de mouwen van de jas liet glijden, die mam voor me vasthield. Wat was ik blij. Goedgemutst, dat zeker. 'Verdorie'onis, mijn muts!' riep ik. 'Die heb je niet nodig,' zei mam. Ondanks de hitte, zette ik die dag toch mijn muts op. Mijn handen bewogen opwindend. Alsof ik mijn muziekspelertje voor het slapengaan opwond. Of zoals het ritme van een vlinderslag. De galopperende vlindervleugels. Mijn handen gingen inderdaad eventjes in galop. Zoals een paard. Maar ze geleken eerder op het fladderen van een vlinder. Ik moest dit doen. Dit gebaar. Het hoorde erbij. Ik zoemde zoals een bij. Was dolblij! Ver-toevend in mijn eigenste fantasiewereld. Er zouden veel zo'n zomerdagen passeren in mijn kindertijd. Laat ons even teruggaan naar mijn eerste "stapjes" hier op deze wereldbol. Hoe dan ook zal je nooit merken dat de wereld een "bol" is. Een ronde figuur. Dat is nog te moeilijk? Moeilijk was ook het ontstaan van het "geluid", ik kon het vaak niet plaats. Mijn gehoor voelde intens aan.

Oh jeetje, de bel! Plezantastisch genot
ruimde plaats voor de hel. Het fladderen
met de handen was voorbij. De opwinding. Het
gejoel. Mijn handen sloegen tegen mijn oren. Ik schudde
en beefde. Innerlijk gekrijs. Mam had de persoon binnen-
gelaten. Een vreemde. Voor mij toch.

Later zou ik mij als kind, als de deurbel ging, verstoppen
in de keukenberging. Kort daarna viel er in de brievenbus
post. Een brievenbus die aan de voordeur vastgetimmerd
was. Ik was in geen geval van mijn bloederige oren verlost.
Wat een hels lawaai! Je moet heus niet denken dat er echt
bloed uit mijn oren kwam. Zo voelde het wel aan. In de
gleuf van mijn hoofd had ik de gedachten gepost. Die het
bloed uit mijn oren deed druppen.

